

תפ"ח 22187/07/15 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בנצרת

תפ"ח 22187-07-15

30 אוקטובר 2016

כב' השופטת הבכירה אסתר הלמן, אב"ד

כב' השופט אשר קולה

כב' השופט דני צרפתי

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

פלוני

בשם המאשימה - עו"ד צאלה פרייברג.

נוכחים:

בשם הנאשם - עו"ד ג'ראיסי פארס.

הנאשם - (הובא ע"י הליווי).

גזר דין

אסתר הלמן, שופטת בכירה, אב"ד:

עמוד 1

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות מין רבות שביצע כלפי שתיים מבנותיו, בעת שאלה היו קטינות.

2. כתב האישום ייחס לנאשם שני אישומים. האישום הראשון התייחס לעבירות שביצע בביתו ג', ילידת *** 1993, לאורך שנים, החל מהיותה כבת שבע שנים ועד לשנת 2006. באישום השני יוחסו לו עבירות שביצע כלפי בתו י', ילידת 0/2001 בשנים 2008-2009, כאשר הייתה כבת שבע.

3. הנאשם כפר בביצוע המעשים, אולם לאחר שנשמעו הראיות, הוא נמצא אשם בביצוע כל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, קרי:

אינוס, עבירה לפי סעיף 351(ב) בצירוף סעיף 345(1), (4) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), ניסיון לאינוס (עד גיל שש עשרה), עבירה לפי סעיף 351(ב) בצירוף סעיפים 345(א)(1), (4) לחוק העונשין (מקרים רבים); ניסיון לאינוס (מגיל שש עשרה), עבירה לפי סעיף 351(ב) בצירוף סעיפים 345(א)(1), (4) לחוק העונשין (מקרים רבים); מעשה סדום (מתחת לגיל ארבע עשרה), עבירה לפי סעיפים 351(א) בצירוף סעיף 347(ב) לחוק העונשין (מקרים רבים); מעשי סדום (עד גיל שש עשרה), עבירה לפי סעיפים 351(ב) ו-347(ב) בנסיבות סעיף 345 (ב)(1) וסעיף 345(א)(4) לחוק העונשין (מקרים רבים); מעשה סדום (מגיל שש עשרה), עבירה לפי סעיפים 351(ב) ו-347(ב) בנסיבות סעיף 345 (א)(1), (4) לחוק העונשין (מקרים רבים); מעשה מגונה (מתחת לגיל ארבע עשרה), עבירה לפי סעיפים 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) ובנסיבות סעיף 345(ב)(1) וסעיף 345(א)(1), (4) לחוק העונשין (מקרים רבים); מעל גיל ארבע עשרה), עבירה לפי סעיפים 351(ג) בנסיבות סעיף 348(א) ובנסיבות סעיף 345(א)(1), (4) לחוק העונשין (מקרים רבים), שיוחסו לו באישום הראשון.

ובנוסף, בעבירות שיוחסו לו באישום השני, משמע - מעשה מגונה (מתחת לגיל ארבע עשרה), עבירה לפי סעיפים 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) ובנסיבות סעיף 345(ב)(1) וסעיף 345(א)(1), (4) לחוק העונשין.

4. העובדות נפרסו בהרחבה בהכרעת הדין, לכן תובאנה להלן בתמצית:

הנאשם, יליד 1946, נשוי לשתי נשים, כאשר מאשתו הראשונה (להלן: "**האישה הראשונה**") נולדו לו שמונה ילדים ומאשתו השנייה, ע' (להלן: "ע" או "**האישה השנייה**"), נולדו לו שישה ילדים. המתלוננות ג' ו- י' הן בנותיו של הנאשם מאשתו השנייה (להלן: "**המתלוננות**" או "**הקטינות**").

א. החל משנת 2000, כאשר הייתה ג' כבת שבע, ועד שנת 2006, נהג הנאשם לבצע בג' מעשים מגונים. היה נוהג להושיבה על ברכיו, למשש את ידיה, רגליה וישבנה ולנשקה על פיה.

החל משנת 2006, כאשר הייתה ג' כבת שלוש עשרה, ועד שנת 2012, עת הייתה ג' מעל גיל שמונה עשרה, נהג הנאשם לאסוף אותה מבית הספר או מביתה ולהסיעה למקומות שונים ומבודדים (כמו שטחי יערות או בית הקברות הצבאי בנהלל), שם ביצע בה מעשים מיניים, שכללו הפשטתה מבגדיה

ונגיעות בגופה. הנאשם גם הורה לה בהזדמנויות אלה לבצע בו מין אוראלי, ונהג לחכך גופו אל גופה של ג', תוך שהוא מנסה לשכנע אותה כי תיתן לו להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. באחת ההזדמנויות החדיר הנאשם את איבר מינו לאיבר מינה של ג'. בשל הכאבים החזקים שחשה ג' במהלך המעשה היא הדפה את הנאשם מעליה.

במקרים רבים אחרים נהג הנאשם לבצע מין אוראלי בג' וכן לחכך את ידיו באבר מינה. הנאשם נהג לשכב על גבה של ג', לחכך את איבר מינו בישבנה ופעמיים אף החדירו לישבנה. הנאשם נהג להגיע לפורקנו, תוך שהוא שופך את זרעו בפיה של ג' ועל בטנה ושדיה.

פעמים רבות בשעת המעשים נהגה ג' לבכות ולבקש מהנאשם שיחדל ממעשיו. בתגובה אמר לה הנאשם כי המעשים שהוא עושה בה מותרים על פי דתם והזהירה לבל תספר לאיש על המעשים שהוא מבצע בה, אחרת יאונה לה רע.

בשל מעשיו אלו של הנאשם ניסתה ג' במשך השנים לשים קץ לחייה מספר פעמים. במשך כל השנים כבשה ג' את תלונתה על מעשי הנאשם, עד אשר נודע לה דבר המעשים שביצע באחותה הצעירה י', אז גמלה בליבה ההחלטה להתלונן במשטרה.

ב. בין השנים 2008-2009, בעת שי' הייתה כבת שבע שנים, ניצל הנאשם את ההזדמנות שי' נותרה עמו ברכב, לאחר שנסעו לשכם יחד עם בני משפחה נוספים, על מנת לערוך שם קניות. י' עברה לשבת במושב הסמוך למושב של הנאשם. בשלב זה הכניס הנאשם את ידו מתחת חולצתה של י' ומישש את חזה. לאחר מכן נישק את י' בפיה, תוך שהוא מחדיר את לשונו לפיה.

כשנה או שנתיים לאחר מכן, שוב, כאשר הסיע את י' ברכבו, והם נותרו ברכב לבדם, ניסה הנאשם לנשקה מספר פעמים, כשהוא מחדיר את לשונו לפיה.

5. בטרם נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, הונחו בפנינו תסקירי נפגעות העבירה, אשר לתוכנם אתייחס בהמשך בתמצית, מפאת צנעת הפרט.

טיעוני הצדדים לעונש:

טיעוני המאשימה:

6. המאשימה עותרת לקבוע כי מתחם העונש ההולם לעבירות שביצע הנאשם בנסיבותיהן, בבתו ג', נע בין 20 ל-25 שנות מאסר בפועל, ומתחם העונש ההולם לעבירות שביצע בבתו י', נע בין 3 ל-5 שנות מאסר בפועל.

המאשימה התייחסה לפרמטרים לקביעת המתחמים, כלהלן:

הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות הם רבים - חירותו של אדם, צלם וכבוד האדם, הזכות לאוטונומיה על הגוף, שלמות הגוף והנפש, הביטחון האישי ועוד.

מידת הפגיעה בערכים אלה היא, לפי הנטען, אנושה וחמורה, וספק אם גם לאחר שנים של טיפולים ממושכים, תוכלנה המתלוננות להתאושש ממנה. חומרה מופלגת יש לייחס למעשים מעצם טיבם ואופי היחסים שבין הנאשם לקורבנותיו וגילן הצעיר.

המאשימה הוסיפה והתייחסה לגישה המחמירה, הננקטת כלפי עבירות של גילוי עריות. הנאשם, לפי הנטען, רמס את הערכים הבסיסיים ביותר של התא משפחתי, פעל באופן מנוגד ליצר אנושי ושלל מקורבנותיו את זכות להיות מוגנות בביתן ובקרבת משפחתן. עוד ציינה המאשימה את גילן הצעיר של הקורבנות, קטינות חסרות ישע, את תמימותן, האמון המוחלט שנתנו בנאשם, בהיותו אביהן, ואת שליטתו המלאה בהן.

המאשימה מוסיפה, כי בית המשפט העליון קבע שעבירת גילוי עריות היא אחת מן העבירות הקשות והשפלות ביותר. חומרתן הרבה של עבירות מין במשפחה, נובעת, בין היתר, מכך שהקטינים חשופים בתוך ביתם, ללא יכולת להתגונן ולהימלט מפניה, כאשר המבוגר הפוגע משתמש באמונם בכוחו ובסמכותו כלפיהם, על מנת לספק את רצונותיו המיניים (ע"פ 8038/12 וע"פ 1687/93).

בהתייחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, מבקשת המאשימה להתייחס לנסיבות הבאות:

א. חלקו של הנאשם בביצוע העבירות, בהיותו האחראי המלא לביצוען ולתוצאותיהן.

ב. הנזק שנגרם בפועל והיה צפוי להיגרם - לפי הפסיקה, בעבירות מין אין צורך בתסקיר נפגעת עבירה, כדי לקבוע כי יש בהן השפעה טראומטית (ע"פ 6695/08). הנזק הצפוי מביצוע העבירות הוא פגיעה קשה בגוף ובנפש, הרס טוטאלי של הקורבנות, גזילת תום וטוהר הילדות והרס המשפחה.

במקרה זה, מעבר לנזק הטבוע, הוגשו תסקירי קורבן ביחס לשתי המתלוננות.

המאשימה מבקשת להפנות לאמור בתסקירים ולפגיעה ברבדים הרבים, להשפעת המעשים על חיי המתלוננות והשלכותיהם על מכלול חייהן וחיי משפחתן. מדובר בפגיעה לטווח ארוך, אשר מצריכה תהליך טיפולי שיקומי.

ביחס ל'י, נטען כי התנהגותו של הנאשם מלמדת, שלולא הופרדו המשפחות, הייתה צפויה לה אותה

מסכת התעללות, שביצע באחותה.

המאשימה מדגישה את הפגיעה המתמשכת בג', שתוצאותיה קשות, כמו גם את ניצול התלות של הבנות בנאשם והפגיעה באמון, שנתנו בו. נסיבות המצויות ברף הגבוה ביותר של החומרה, מבין עבירות המין.

ג. הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה הינן תאוות בשרים והתעלמות מהכאב והסבל שהוא גורם לזולת.

ד. במעשים שביצע הנאשם יש, באופן אינהרנטי, אכזריות והתעללות בקורבנותיו. הדברים נכונים בפרט ביחס לג', בה בוצעו המעשים כדבר שבשגרה. ג' הייתה גם שבויה בסוד השתיקה, שנכפה עליה, והנאשם התעלם מכאביה ומתחנונה להפסיק את המעשים הקשים שביצע בה.

ה. מערכת היחסים והיררכיה במשפחה, מחייבים לתת משקל משמעותי לכך שהמעשים בוצעו בתוך המשפחה.

המאשימה עמדה בטיעוניה על מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות שביצע הנאשם בנסיבותיהן. הפסיקה, התייחסה בעבר למצבן המיוחד של נפגעות עבירות מין בתוך המשפחה, הנקלעות למצוקה בלתי נסבלת, כשמחד, הן מבקשות להתלונן על המעשים הקשים הנעשים כנגדן ומאידך, אינן זוכות לתמיכה בתוך המשפחה. הענישה צריכה להביא נתון זה בחשבון, על מנת לעודד נפגעות עבירה כאלה להתלונן.

עוד טוענת המאשימה, כי בנסיבות תיק זה, מן הראוי להטיל על הנאשם ענישה מצטברת, בהתחשב בכך שמדובר במספר רב של עבירות שנעשו במשך שנים, כלפי שתי מתלוננות. (ע"פ 1899/04).

המאשימה מפנה לפסיקה, התומכת, לדעתה, ברף הענישה שהיא מבקשת להטיל על הנאשם, ביחס לעבירות החמורות יותר (מעשי סדום ועבירות נלוות) וכן ביחס למעשים מגונים.

8. על סמך המפורט לעיל מבקשת, כאמור, המאשימה לקבוע כי המתחם הראוי לעבירות שביצע הנאשם בג' הוא 12 עד 18 שנות מאסר בפועל בגין עבירת האינוס, ניסיון האינוס במקרים רבים ומעשי סדום במקרים רבים ו- 3 עד 5 שנות מאסר בפועל על המעשים המגונים שביצע בג'. המתחם ביחס למעשים שביצע הנאשם בי' הוא לעמדתה, בין 3 ל- 5 שנות מאסר בפועל.

המאשימה מבקשת לקבוע מתחם מצטבר של 20 עד 25 שנות מאסר בפועל.

9. המאשימה מציינת כי עונש המינימום לפי סעיף 355 לחוק העונשין, בגין העבירות בהן הורשע הנאשם,

הוא עונש שלא יפחת מרבע העונש המרבי הקבוע לצדן.

10. בהתייחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, מציינת המאשימה, לזכות הנאשם, את גילו, העדר עבר פלילי וחלוקף הזמן. המאשימה מוסיפה, כי על פי הפסיקה, שיקולים אלה אינם משמעותיים, בקביעת עונשו של מי שביצע עבירות מין בקטינים במשפחה (ע"פ 5725/15).

לחובת הנאשם, מבקשת המאשימה לזקוף את העדר לקיחת האחריות וניהול המשפט עד תום, מבלי שעשה מאמץ לתקן את מעשיו ולפצות עליהם.

עוד לטענתה, הפגיעה הצפויה לנאשם, איננה יוצאת דופן והפגיעה במשפחתו איננה חריגה, בפרט כשבפועל הוא שפגע והרס את בנותיו ומשפחתן.

11. המאשימה מבקשת למקם את עונשו של הנאשם בקצה העליון של המתחם, תוך התחשבות גם בשיקולים של הרתעה אישית והרתעת הרבים.

12. עוד מבקשת המאשימה לפסוק פיצוי לטובת המתלוננות. לטענתה, זהו מרכיב חשוב בענישה. אמנם אין בפיצוי כדי לכפר על המעשים, אך יש בו חשיבות בהיותו הכרה של החברה בכך שהמעשים מהווים עיוות של התנהגות אנושית.

סיכומו של דבר, המאשימה מבקשת להטיל עונש מאסר בקצה העליון של המתחם שהוצע, לצד מאסר על תנאי ארוך ומרתיע, קנס ופיצוי משמעותי.

טיעוני ההגנה:

13. ב"כ הנאשם ביקש לקבוע את עונשו ברף הנמוך של המתחם, בהתחשב בגילו (כ- 70 שנה), ובהיותו אב ל- 14 ילדים משתי נשים, שלא הסתבך בעבר עם החוק ואין לו כל עבר פלילי.

הסנגור ציין כי מבלי להקל בחומרת המעשים, בהם הורשע הנאשם, הם בוצעו ללא הפעלת כוח או אלימות. העבירות כללו אינוס בהזדמנות אחת בלבד והמתלוננת נותרה בתולה, מה שממחיש את אופי העבירות.

בהפנותו לקביעות בהכרעת הדין, ביקש הסנגור להתעלם מן המעשים שיוחסו לנאשם בכתב האישום ולא הוכחו. הכוונה לקביעה כי אף שבכתב האישום צוינו אתרים שונים בהם בוצעו המעשים בג', חלק מן המקומות הללו לא אוזכרו בעדויות שהובאו בפנינו ולכן לא הוכח כי נעברה בהם עבירה. (אבהיר כי, על פי הכרעת הדין הוכח

שהמעשים שביצע הנאשם במתלוננת היו רבים, וחזרו על עצמם. המתלוננת פירטה רק חלק מן המקומות בהם בוצעו המעשים, אולם נקבע כי הנאשם ביצע בה מעשים דומים בהזדמנויות שונות ובאתרים מבודדים שונים).

14. בהתייחסו לתסקיר נפגעת העבירה ג', ציין הסנגור כי התסקיר לא לוקח בחשבון את נסיבות חייה הקשות של ג', ללא קשר למעשים שבוצעו בה (תנאי המחיה שלה היו קשים, אחיה השתמשו בסמים, נקטו כנגדה באלימות), ואת העובדה שהיא נפגעה מינית מאנשים נוספים, לפני ביצוע העבירות על ידי הנאשם ולאחריהן. נסיבות אלה ונוספות, שלא אפרט כאן במלואן, לא היו ידועות לעורך התסקיר. לכן לא ניתן לייחס את האשמה למצבה הנפשי של המתלוננת כולו, למעשים שביצע בה הנאשם.

15. הסנגור הוסיף, כי העבירות בוצעו לפני שנים. מאז בוצעו העבירות האחרונות כלפי ג' בהיותה כבת 18, בשנת 2011 חלפו שנים. במהלכן לא ביצע הנאשם עבירות נוספות, אף שהתלונה הוגשה בשנת 2015. בשנים אלה היה נתק בין הנאשם ובנותיו. לטענת הסנגור, גם לולא הוגשה התלונה, לא היה הנאשם מבצע עבירות נוספות, בשל הנתק שנוצר וכן בשל גילו ומצבו הרפואי (לרבות המוגבלות הקשה שלו כקטוע רגל ובעל חולשה בידיו. (הוגש תיעוד רפואי, המלמד על המחלות מהן סובל הנאשם).

16. ב"כ הנאשם הפנה גם לאמור בתסקיר, באשר לכך שהמתלוננת מתגוררת כשנה וחצי עם בן זוג, לומדת והיא ממשיכה בחייה.

17. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה, המדגימה ענישה מקלה מזו לה טוענת המאשימה וטען כי בקביעת אורך תקופת המאסר יש להתחשב בכך שריצוי העונש על ידי הנאשם יהיה קשה יותר, מאשר עבור אדם צעיר, בשל גילו ומצבו הרפואי.

18. הנאשם בדבריו לעונש, ביקש להתחשב במצבו ובסבל שעובר עליו, בשל המגבלה ממנה הוא סובל ברגלו, ותלותו בעזרת אחרים, כדי לבצע פעולות שונות. ציין כי הוא סובל מבעיה קשה בעיניים (היה אמור לעבור ניתוח טרם מעצרו), בשמיעה וכן מבעיה בעמוד השדרה, שמקשה עליו לתפעל את ידיו.

בא כוח הנאשם ציין בהקשר זה, כי בתקופת המעצר הראשונה, בנו של הנאשם שהה באותו כלא יחד עימו והנאשם היה נעזר בו, כדי להתקלח למשל. בנו נפטר ב- 2016 ומאז הנאשם נעזר באנשים זרים.

דין והכרעה:

19. על פי סעיף 40ב' לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא עיקרון ההלימה, שמשמעו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

20. גזירת עונשו של נאשם בגיר מחייבת קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעיקרון המנחה, וקביעת העונש המתאים לנאשם בתוך המתחם. במקרים יוצאי דופן, ניתן לסטות מן המתחם לקולא בהסתמך על שיקולי שיקום (סעיף 40ד' לחוק העונשין), או לחומרא, בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (סעיף 40ה' לחוק העונשין).

21. כשמדובר במי שהורשע בריבוי עבירות, הליך גזירת הדין כולל שלושה שלבים. בשלב הראשון על בית המשפט לקבוע בהתאם לסעיף 40ג' לחוק העונשין, האם עבירות אלה מהוות אירוע אחד או כמה אירועים, על פי מבחן "הקשר ההדוק" שהתפתח בפסיקה (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ. מדינת ישראל (29.10.2014) וכן ע"פ 1127/13 גברזג'י נ. מדינת ישראל (15.01.2014) וע"פ 4702/15 עבד נ. מדינת ישראל (20.04.2016)). אם מדובר בכמה עבירות מהותיות ואירוע אחד, יקבע בית המשפט מתחם עונש הולם לאירוע כולו וגזר עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

בענייננו, גם לעמדת המאשימה, אף שהנאשם ביצע עבירות רבות כלפי ג' לאורך תקופה ממושכת ובהזדמנויות שונות, יש לראות בהן אירוע אחד לצורך קביעת המתחם.

מקובלת עלי גם הטענה, כי יש לקבוע מתחם נפרד לעבירות שביצע הנאשם כלפי י'.

22. את מתחם העונש ההולם יש לקבוע על פי אמות המידה שנקבעו בסעיף 40ג' לחוק העונשין, שהן הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי המפורט בסעיף 40ט' לחוק העונשין. את העונש המתאים לנאשם גוזר בית המשפט בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40יא' לחוק העונשין.

האמור לעיל איננו גורע מסמכותו של בית המשפט לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה לשם קביעת המתחם או נסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לשם קביעת העונש המתאים (סעיף 40יב' לחוק העונשין).

מתחם העונש ההולם

23. מתחם העונש ההולם נקבע על פי הערך החברתי המוגן שנפגע עקב ביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

24. **הערך המוגן ומידת הפגיעה בו** - עבירות מין הינן עבירות הכרוכות בפגיעה בערכים חברתיים יסודיים ורבים, ההגנה על שלומו, בטחונו, נפשו, כבודו והאוטונומיה על גופו של נפגע העבירה. כאשר אלה מבוצעות כנגד קטינים ובתוככי המשפחה, נלווית לפגיעה זו גם פגיעה בתא המשפחתי וברצון החברה להגן על קטינים ועל נפשם. (ראה ע"פ 8347/13 פלוני נ' מדינת ישראל (11.02.2016)).

מידת הפגיעה כתוצאה ממעשיו של הנאשם הינה גבוהה. ראשית, בשל טיבם וחומרתם של המעשים שביצע כלפי ג' והתקופה הארוכה שבה נמשכו. פגיעה זו מתעצמת בשל הנסיבות בהן בוצעו העבירות: העבירות כנגד שתי המתלוננות החלו בהיותן בגיל צעיר מאד, ובוצעו תוך ניצול יחסי האמון והתלות של הבנות באביהן, ותוך התעלמות מכאבן, ותחושות הבלבול שיצר בליבן. במקום שתרשנה בטחון ושלווה, בחיק אביהם, הפך הוא מדמות מגוננת לפוגע, המנצל את התמימות של בנותיו, וגורם להן לנזק, שיש להניח כי יראה את אותותיו לשנים רבות.

העובדה שמדובר בקטינות, אותן גידלה אמן, ללא נוכחות קבועה של האב בחייהן, אף היא תורמת לעוצמת הפגיעה בערך המוגן, שכן הן שיוועו לקבל ממנו התייחסות ותשומת לב, ובמעשיו הוא גדע אף את תחושת הביטחון שחוו מהרגעים הלא רבים, בהם הגיע לבקרן.

25. הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות -

· הנאשם ביצע בביתו ג' מעשים מיניים לאורך תקופה ארוכה החל מהיותה בגיל רך ועד שהגיעה לגיל בגרות. בתחילה כללו מעשים מגונים, אך ככל שגדלה ג' הפכו למעשים מיניים קשים יותר. המעשים בוצעו בהזדמנויות רבות, במקומות מבודדים, וכללו גם מעשים מן הרף הגבוה ביותר של החומרה.

בי', בוצעו מעשים ברף הנמוך של החומרה, אך גם הם בוצעו בשתי הזדמנויות שונות וכוונו כלפיה בהיותה קטינה, רכה בשנים.

· הנאשם אמנם לא הפעיל אלימות וכוח לצורך לביצוע המעשים, אולם, הוא לא נדרש לכך, שכן את מעשיו ביצע תוך ניצול התלות והאמון שנתנו בו בנותיו. ביחס לג', בוצעו העבירות גם תוך התעלמות מבכייה ותחינותיה שניח לה.

· את העבירות ביצע הנאשם, על מנת לספק את יצריו המיניים ומאוויו, כשהוא מתעלם מן הסבל שהוא גורם לבנותיו ומן ההשלכות שעלולה להיות למערכת היחסים המעוותת שיצר, בפרט עם ג'.

· במעשיו גזר הנאשם על המתלוננות קשר שתיקה. הן נאלצו להסתיר מאמן, הדמות הקרובה אליהן ביותר, את ה"סוד" הקשה. ההסתרה נתנה אותותיה, מטבע הדברים, בעיקר בג', אשר הביעה את מצוקתה בקריאה לעזרה על ידי ניסיונות התאבדות והתנהגות מוחצנת, מבלי לשתף איש בסיבה העיקרית לכך שמאסה בחייה, וזאת עד שבגרה.

על פי הפסיקה, הנזק הנגרם לנפגעי עבירות מין, איננו טעון הוכחה והוא עולה באופן סביר מטיבם ומהותם של המעשים. על אחת כמה וכמה נכונים הדברים, כשמדובר בפגיעה בתוך המשפחה בקטניות. עוצמת הפגיעה והיקפה איננו נובע רק מהמעשים המיניים, המחללים את גופן, אלא מהפגיעה ביכולתן לבטוח באחרים, בדמויות סמכותיות או בבני זוג עתידיים וליצור מערכת יחסים תקינה עם הסובבים אותן.

בענייננו, עוצמת הפגיעה ברבדים השונים של החיים, עולה מתוך תסקירי נפגעות העבירה.

מתסקיר נפגעת העבירה ביחס לג' עולה כי הינה כיום כבת 23, רווקה, מתגוררת בביתו של בן זוגה. ג' סובלת מדיכאונות ומתקיימת מקצבת נכות זמנית, על רקע נפשי. בה בעת היא לומדת בקורס הכשרה לבניית אתרים באינטרנט.

התסקיר מתאר את מורכבות היחסים בתא המשפחתי, לרבות ביחסיה של ג' עם אמה, והחסך שלה בדמות הורית. כן מתואר הקונפליקט בו היא נתונה, בשל היחס האמביוולנטי להוריה.

התסקיר מפרט בהרחבה את נסיבות חייה של ג', החסך בדמות אב ורצונה העז לקבל תשומת לב מאביה, שהתגורר בבית האישה הראשונה, והנסיבות בהן התרחשו העבירות לאורך השנים, כמו גם תחושותיה וחששותיה לשתף את האחרים, לאחר שאביה הזהיר אותה כי בכך תהרוס את המשפחה.

עורכת התסקיר התייחסה גם לפגיעה הנלווית למעשי העבירה, כתוצאה מהתחושה של העדר הגנה מצד הסביבה הקרובה, שלא הייתה ערה למצוקה, ותחושת הדחיה, לאחר שהדברים נחשפים, כדינמיקה מוכרת של התפתחות סוד פתולוגי.

התסקיר מפרט בהרחבה גם את ההשלכה של המעשים וההסתרה על חייה של ג' כנערה מתבגרת, אשר בתקופת התיכון רצתה לברוח מן הבית, אולם חששה כי בהיותה קטינה היא תשלח לפנימייה. הקשיים ליוו אותה ברבדים שונים של החיים: הפנמת דימוי עצמי נמוך שהשפיע על לימודיה, הסתגרות ובידוד חברתי, בהעדר הכלה והגנה מצד אמה ואחיה הגדולים, היא מרדה בגבולות שהציבו לה. האם והאחים שלא הבינו את התנהגותה "הסוערת" האשימו אותה בהתנהגות חסרת כבוד. מה שהביא לעימותים רבים ולבדידותה של ג' גם בתוך הבית. היא שוטטה מחוץ לבית, נעדרה מלימודים ואת ייאושה וכעסה הביעה באמצעות ניסיונות התאבדות, אשר גם לאחריהם מצוקתה האמיתית נותרה בלתי נראית וחיזקה את הרושם שלה בעיני הסביבה כשונה וחריגה.

התסקיר מתייחס בהרחבה להשלכות של המעשים שחוותה ג' על אישיותה, יכולתה לפתח קשרים בינאישיים, בפרט יחסים זוגיים, הפגיעה הקשה בדימוי העצמי שלה והמצב הנפשי שלה. ג' מטופלת כיום בתחום הנפשי ומקבלת קצבת נכות זמנית בשל מצבה. לעובדה זו השלכה משמעותית על יכולתה לשקם את חייה. למרות זאת, היא עושה מאמצים ללמוד מקצוע ולנהל אורח חיים רגיל. ג' עושה מאמצים ניכרים לשקם את חייה גם בדרך של טיפול ייעודי לנפגעי עבירות מין.

לאור המתואר, המליץ עורך התסקיר לפסוק לה פיצוי כספי משמעותי.

צודק בא כוח הנאשם בטענתו, כי בתסקיר לא נלקחה בחשבון העובדה שג' סבלה פגיעות מיניות מאנשים נוספים, בהיותה ילדה וכן לאחר שבגרה, מצד גורמים נוספים שניצלו את מצבה. בנוסף, למרות שבתסקיר יש אזכור של העימותים בין המתלוננת לבין אחיה, אין בו התייחסות לכך שג' סבלה מאלימות של ממש מצד אחיה, בשל התנהגותה, שלא עלתה בקנה אחד עם הגבולות שהציבו לה בני משפחתה, בתוך ביתה, שהתנהל כבית מוסלמי מסורתי. כלומר, מעבר לפגיעה המינית מצד אביה, היו גורמים נוספים שהקשו על חייה של המתלוננת, ויכולים להותיר חותמם על מצבה הנפשי.

יחד עם זאת, עולה בבירור מתוך התסקיר כי הפגיעה העיקרית והמשמעותית ביותר בג' נבעה מן המעשים שביצע בה הנאשם לאורך שנים, בהיותו הדמות שאמורה הייתה לגונן עליה, ולהוות דמות אוהבת, אשר ניתן לסמוך עליה. ג' תיארה ילדות מאושרת עד גיל 7, (זאת למרות שחוותה הטרדה, שמהותה לא הובררה, עוד קודם לכן). יתרה מכך, קשיים נוספים שחוותה בחייה, כמו אלה שהיו תוצאה של התנהגותה "הסוערת", כפי שהוגדרה בתסקיר, אינם מנותקים מן הפגיעה המינית מצד אביה והם תולדה של ניסיונה למחות ולהראות מצוקתה.

לאור האמור, אני סבורה כי יש להתחשב במידה מסוימת, גם בעובדה שג' סבלה מפגיעות מיניות נוספות ומאלימות, כאירועים המשפיעים על אישיותה ויכולתה להתמודד עם החיים, אולם, הגורם העיקרי והמכריע למצבה הוא הפגיעה המינית מצד אביה. זה היה הגורם הראשוני והעיקרי לניסיונות האובדניים שלה, המלמדים על חומרת הפגיעה בה ועל המצב הנפשי אליו נקלעה.

תסקיר נפגעת העבירה ביחס לי', מלמד כי הינה כבת 15 שנים כיום. הפגיעה המינית בה, איננה דומה, כמובן, לזו של אחותה, למרות זאת יש לה השלכה על מצבה הפיזי והנפשי (קשיים להירדם, סובלת מדפיקות לב חזקות וקוצר נשימה), ובמישור הלימודים (התקשתה להתרכז בתקופה האחרונה, לאחר חשיפת המעשים וניהול המשפט). במישור החברתי, דווקא חל שינוי לטובה, החלה להיפתח ולהיות חברתית יותר, אחרי שהפגיעה נחשפה. בהיבט המשפחתי, תוארה פגיעה בעיקר בשל ירידה בתפקוד האם והיחס שגילו האחים הבוגרים לתלונה.

י' מצויה כיום בתחילתו של טיפול לנפגעי עבירות מין וצפוי לה עוד תהליך ממושך.

בתסקיר פורטה בהרחבה הפגיעה המוכרת בספרות למי שנפגע מגילוי עריות, על כל המשתמע מכך, ההשפעה של המעשים על י' ותחושותיה בעקבות הגשת התלונה וניהול המשפט.

26. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות שביצע הנאשם בניסבותיהן -

בפסיקה הודגשה פעם אחר פעם חומרתן של עבירות גילוי עריות, והצורך להחמיר בענישה כדי למגרן,

בשל הפגיעה הקשה בקורבן, והקושי שלו להתלונן, בפרט כאשר הפגיעה כוונה כלפי קטינים.

"בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך לנקוט מדיניות עונשית מחמירה כלפי נאשמים שהורשעו בביצוע עבירות מין בתוך התא המשפחתי ועל הצורך לבטא בענישה את סלידתה של החברה מעבירות אלו, את הנזקים הקשים הנגרמים לנפגעים ואת האינטרס הציבורי להרתיע עברייני מין פוטנציאליים מביצוע עבירות דומות, ונפסק כי:

"עבירות מין בתוך המשפחה הן נגע אותו יש לבער ולשרש מן היסוד. החומרה הטבועה במעשים מסוג זה, כמו גם עקרון הרתעת הרבים, מחייבים לנקוט יד קשה ולקבוע עונשי מאסר הולמים" (ע"פ 9497/08 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 29 (27.7.2009); בהקשר זה ראו גם ע"פ 7661/14 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (4.1.2016); ע"פ 7433/15 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (17.5.2016)."
(ע"פ 3809/15 - פלוני נ' מדינת ישראל (09/08/2016)).

כן ראה את שנאמר בע"פ 2477/91 מדינת ישראל נ' פלוני, (11.3.1993) שם נקבע כי:

"מעשה אינוס מהווה עבירה חמורה ביותר, וחמורה היא שבעתיים כאשר המדובר באונס של קטינה. אולם כשאותה קטינה היא גם בתו של הנאשם, אשר הינה חסרת אונים כלפיו, ואין לה לרוב כתובת בפניה תוכל להתלונן וממנה תוכל לבקש מגן בפני מעשים כאלה, הרי מחייב הדבר סנקציה מכאיבה ומתריעה עוד יותר".

וכן בע"פ 6352/10 מדינת ישראל נ' פלוני, (15.10.2012):.

"עבירות מין בתוך המשפחה הן מהעבירות החמורות והמזעזעות בחוק העונשין, והן כרוכות בסבל וייסורים נמשכים לקורבנותיהן. יש להרתיע כנגדן, להוקיען ולהחמיר בענישה בגינן".

השיקולים להחמרה בענישה בעבירות אלה סוכמו בע"פ 7247/13 פלוני נ' מדינת ישראל, (09/12/2015):

"בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתן הרבה של עבירות מין במשפחה ועל החובה "להשיב על עבירות אלו בענישה משמעותית, כגמול על מעשיו של העבריין וכביטוי לסלידתה של החברה ממעשים אלו" [ראו: ע"פ 677/09 פלוני נ' מדינת ישראל (25.10.2009); ע"פ 7461/05 דדוש נ' מדינת

ישראל, פסקאות 22-23 (3.4.2006). בתי המשפט עמדו על כך כי לא רק שאין להשלים עם פגיעה חמורה בגופן ובנפשן של נפגעות עבירות מין ואלימות, אלא שיש להוקיע מעשים אלו, בין היתר באמצעות עונשים חמורים. כמו כן הודגש כי יש ליתן משקל משמעותי בעת גזירת דינם של עברייני מין לנזק שגרמו לקורבן העבירה ולצללקות שהותירו בנפשו [ראו: ע"פ 8233/05 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (14.8.2008)]. עונש המאסר בפועל שהוטל על המערער הינו חמור, אולם חמורים לא פחות הם מעשיו. המערער ניצל את התא המשפחתי הבטוח, ופגע בנפשות תמימות, רכות בשנים, שצללקות מעשיו מלוות אותן ולא מרפות, והכל לשם סיפוק יצריו המיניים".

27. לאחר שעיינתי בפסיקה אליה היפנו הצדדים ובפסקי דין נוספים (לרבות ע"פ 434/15 פלוני נ' מדינת ישראל (04.02.2016), ע"פ 2331/13 פלוני נ' מדינת ישראל, (13/10/2015), והפסיקה שאזכרה שם), ולאור השיקולים שמניתי לעיל, אני סבורה כי מתחם הענישה ההולם בעבירות שביצע הנאשם בג' בנסיבותיהן נע בין 9 ל- 15 שנות מאסר בפועל. מתחם הענישה ההולם לעבירות שביצע הנאשם בי' בנסיבותיהן נע בין 12 חודשים ל- 24 חודשי מאסר בפועל.

העונש הראוי לנאשם:

28. קביעת עונשו של נאשם תיעשה, ככלל, בתוך המתחם, אלא אם כן ישנן נסיבות המצדיקות סטייה ממנו. במקרה דנן, בהעדר נסיבות כאלה יש לגזור את העונש בתוך המתחם.

29. העונש הראוי לנאשם נקבע על פי הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

בין הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, בענייננו, ניתן למנות לכף החובה, את העובדה שהנאשם לא הודה ולא לקח אחריות למעשיו. הוא בחר לנהל את משפטו, ובכך כמובן, אין לבוא עמו חשבון. יחד עם זאת, בשל האמור, איננו זכאי להקלה שהיא מנת חלקו של מי שמקבל אחריות ומודה, ובכך חוסך בזמן שיפוטי ומייתר את הצורך בהעדת המתלוננות.

הנאשם, בשל עמדותיו, לא ביקש ולא זכה לקבל טיפול, שיש בו כדי להפחית את מסוכנותו.

הוא איננו מגלה אמפטיה לקורבנותיו ולסבלן, לכך מצטרפת גם תחושת הניכור מצד הנאשם ובני משפחה נוספים.

מאידך, מדובר באדם יליד 1946, אשר לא הסתבך בעבירות אחרות, ואין לו הרשעות קודמות. מצבו הרפואי

קשה ומורכב, הוא סובל מנכות, בהיותו קטוע רגל, מירידה בשמיעה ובראייה, נעזר בפרוטזה ומוגבל בתנועותיו, לכן נאלץ להסתייע באחרים, לצורך ההתנהלות היומיומית בכלא.

לעונש, הכולל מאסר ממושך, יש, לפיכך, השלכה יוצאת דופן על הנאשם, בשל מצבו המיוחד. בנסיבות אלה נאמר בפסיקה, כי :

"עם זאת יש לזכור כי עונש של שנות מאסר ארוכות המושת על עבריין בריא וצעיר, אינו שקול, ולו באופן יחסי, לעונש מאסר מקביל המושת על אדם מבוגר, המצוי במצבו בריאותי הולך ומחריף כמו זה של המערער, שתוחלת חייו, כך נראה, איננה ארוכה. עבור אדם כזה - עונש מאסר ממושך ביותר עלול להיות בבחינת מאסר עולם, וגם לכך יש ליתן משקל בעניינו". (ע"פ 7453/09 פלוני נ' מדינת ישראל, (16/03/2011)).

אף, שככלל, שיקולים הנעוצים בנסיבותיו האישיות של העבריין, נדחים מפני האינטרס הציבורי להרתיע עבריינים מסוגו של הנאשם ולעביר מסר חד משמעי של סלידה ממעשיו, דומה כי מצבו של הנאשם כאן, בגילו, מצדיק התחשבות מסוימת בעונשו וצריך להשליך על מיקום העונש בתוך המתחם.

עוד יש לקחת בחשבון את ההשלכה של עונש מאסר ארוך על משפחת הנאשם ומצבה הכלכלי, יחד עם זאת, לא הוכח כי צפויה למשפחתו פגיעה חמורה מזו הנשקפת לנאשם אחר, עליו נגזר עונש מאסר.

מאז בוצעו המעשים חלפו שנים, התלונה הוגשה רק בשנת 2015, ועד להגשתה לא ביצע הנאשם כל עבירה, לרבות עבירות מין דומות. לנתון זה יש לייחס משמעות מוגבלת שכן הנאשם ניצל בעבר את קרבתן של בנותיו ואת ההזדמנויות שניקרו לו לבצע בהן את זממו. משנוצר הנתק, ובהיותו מודע לכך שהמתלוננת ג' מספרת לאחרים על מה שחוותה, לא הייתה לנאשם אפשרות להמשיך ולבצע מעשים דומים.

עוד יש לזכור כי הנאשם היה עצור מזה תקופה ארוכה, מאז נחשפו העבירות שביצע.

30. לאור המפורט לעיל, אמליץ לחברי לקבוע את עונשו של הנאשם בצדו הבינוני של המתחם המשוקלל (הכולל את שני מתחמי הענישה הרלוונטיים), ולגזור עליו עונשים כדלקמן:

א. 12.5 שנות מאסר בפועל, שימנו מיום מעצרו, 23.6.15.

ב. 18 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יעבור במהלך תקופה זו כל עבירת מין מסוג פשע.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יעבור במהלך תקופה זו כל עבירת מין מסוג עוון.

ד. פיצוי למתלוננת ג' בסך 100,000 ₪.

פיצוי למתלוננת י' בסך 15,000 ₪.

א' הלמן, שופטת בכירה
[אב"ד]

אשר קולה, שופט:

מסכים.

א' קולה, שופט

דני צרפתי, שופט:

מסכים.

ד' צרפתי, שופט

הוחלט אפוא, פה אחד כאמור בפסק דינה של השופטת הבכירה, אסתר הלמן, אב"ד.

מתירים פרסום הכרעת הדין וגזר הדין ללא כל פרט מזהה אודות המתלוננות.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן והודע היום כ"ח תשרי תשע"ז, 30/10/2016 במעמד הנוכחים.

א' הלמן, שופטת בכירה [אב"ד]	א' קולה, שופט	ד' צרפתי, שופט
--------------------------------	---------------	----------------

הוקלדעלידיחנהטוריק